

Cheia franceză

de Mimi Brănescu

Personajele

Alice

Olga

Bărbatul

*Un apartament de bloc. Cu câteva minute înainte de miezul nopții.
Se aude cheia în broască. Se deschide ușor, ușa de la intrare. Intră Alice.
Aprinde lumina, încuie de două ori ușa cu cheia, pune lanțul, trage un zăvor
de jos, apoi unul de sus ... Își agață paltonul în cuier...*

Olga (*pe un fotoliu, într-un colț al apartamentului. Are un pistol în mână*):
Mulțumesc.

Alice: (*se sperie*) Ce?!...

Olga: Șșșt! Acum aruncă-mi mie cheia. Hai. Așa. O femeie singură e o
pradă foarte ușoară. De-asta, ușa de la intrare trebuie baricadată bine.

Alice: Ce cauți aici?

Olga: Nu, nu. Ignoră-mă. Poartă-te ca și cum nu m-ai fi văzut. Te rog.

Alice: Da' cum ai?...Cine ești?

Olga: Nu sări așa repede cu întrebările. Stai să ne mai împrietenim, puțin.
Eu sunt mai timidă...

Alice rămâne nemișcată...

Olga: Ce s-a întâmplat? Hai, intră. Curaj. Simte-te ca acasă.

Alice: Dacă nu...eu imediat...

Olga: Nu sta cu geanta în mână. Las-o undeva. De ce te uiți la mine? Nu
știi unde o pui tu de obicei. Dacă aș ști, crede-mă, ți-as spune. Pot, cel mult,
să-ți sugerez. Acolo, jos, în coș. Văd că mai sunt și alte genți. Dar, nu vreau
să te influențez.

Alice: Eu...pot să și...

Olga: (*Face un gest cu pistolul înspre ea*) Șșșt! Să nu țipi! Dacă țipi te-
mpușc. Ai înțeles? Intră. Dă drumu la televizor, fă-ți ceva de mâncare.

Poartă-te normal. Nu lua în seamă pistolul. L-am luat așa, pentru orice eventualitate...

Alice face un pas, apoi se oprește...

Olga: Ai avut o zi grea?

Alice nu răspunde.

Olga: Te-am întrebat dacă ai avut o zi grea.

Alice încuvințează din cap.

Olga: Stai jos. Și eu am avut o zi grea...De fapt, mai mult proastă decât grea. Sau bună, depinde cum privești lucrurile. Nu mai suport orașul ăsta. E rece și neprietenos. De ce nu stai jos?

Alice se așează.

Olga: (*sincer*) Ești o femeie foarte frumoasă...Da, toată lumea se uită urât.

Fără măcar să te cunoască, să știe cine ești. M-am și certat cu unu'.

Mergeam pe stradă și m-a lovit o dată tare din spate. Ce faci domnule? Mă grăbesc. Și ăsta e un motiv să mă bruschezi în halul ăsta? Păi dacă te oprești în mijlocul drumului. Și nu e voie? Ocolește-mă. Nebun la cap, pe cuvânt de onoare.

(*Pe durata acestui monolog, Olga merge la geanta Kanei, scoate telefonul mobil, îl oprește și-l pune la loc*) Zi și tu.

Alice aprobă din cap.

Olga: Nu ți-e foame?

Alice dă din cap că nu.

Olga: Ai mâncat în oraș?

Alice face același gest.

Olga: Silueta. Înțeleg. Tot n-au reparat ăștia liftul?

Alice: Aș vrea să...

Olga: Și eu tot pe scări am urcat.

Alice se ridică ușor în picioare...

Olga: Ce s-a întâmplat?

Alice: ...(*ușor*) Vreau să fac pipi.

Olga: Acum?

Alice: Î-hî.

Olga: Doamne, iartă-mă, păi ce mai stai la taclale dacă faci pe tine? Du-te la baie. Te-am rugat doar să te porți normal.

Alice se îndreaptă spre baie.

Olga: (*merge după ea*) Doar că am să vin și eu cu tine. Nu pot să te las singură.

Alice: Dar nu pot așa.

Olga: Pe cât?

Cele două ies din scenă.

Olga: Foarte frumos ai aranjat casa. Cu gust. M-am gândit eu că trebuie să fii o femeie specială și uite că nu m-am înșelat. Ce faci?

Alice: Nu, nu pot...

Olga: Eu nu mă grăbesc. Ignoră-mă, ți-am spus de la început să faci asta. A, ce oglindă frumoasă, acum o văd. Tu știi cât mi-am dorit eu oglindă de-asta? De unde ai luat-o?

Pauză.

Olga: Tu n-auzi? De unde ai luat-o?

Alice: Am primit-o.

Olga: Cu ce ocazie?

Pauză.

Olga: Cu ce ocazie?

Alice: Când am împlinit treizeci de ani.

Olga: Bravo. Ai văzut că se poate? Și apa n-o tragi? Păi, e frumos?

Cele două se întorc în scenă.

Olga: E, ți-e mai bine acum?

Alice: Da.

Olga: Da și tu ce minte ai? Stai așa și nu zici nimic? Făceai pe tine, este? Nu vrei să te descălți? Stai cu tocurile alea... ai urcat și scările până aici. Mie știi cum mi se umflă picioarele când umblu cu tocuri? De-aia nici nu port.

Pentru mine adidașii sunt aur. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost viața mea fără adidași.

Alice: Pot să te întreb ceva?

Olga: Nu. Descalță-te și pune-ți papuci. Uite papucii, acolo. Stai că ți-I dau eu. Am zis că ți-I dau eu. Dă-mi pantofii.

Alice Îi întinde pantofii.

Olga: Șșșș! (*Deschide geamul și îi aruncă afară, după care închide geamul la loc*) Gata, te-am scăpat de ei. Mai ai și alții? Mai ai, nu? Unde sunt?

Alice arată spre hol.

Olga: Ia adu-I încoace. Lasă că-i iau eu, tu stai jos. Stai jos am zis. Am zis să stai jos. Pantofii cu toc sunt pentru femeile urâte. O femeie frumoasă e frumoasă și gata. Nu trebuie să se mai chinuie cu tocuri.

Alice: Ce vrei de la mine?

Olga: (*cu ochii după pantofi*) Unde ai zis că sunt? A, uite-i. Numai trei perechi? Nici sandalele-astea nu-mi plac.

Olga (*face același joc: deschide geamul aruncă totul pe geam, după care închide*) Se bucură omu' când găsește pantofi. (*amuzată*) Dacă nu o fi căzut cuiva în cap. Știi cum e vorba aia: Dumnezeu îți dă, da nu-ți bagă și-n traistă! Ha-ha-ha. (*După ce se uită o clipă la Alice*) Am vrut să te cunosc personal. Eram curioasă. Ce-ai rămas așa?

Alice: ...Nu știu ce să fac.

Olga: Dacă eu nu aş fi fost aici, ce-ai fi făcut?

Alice: M-aş fi culcat.

Olga: Cred că şi blondă ți-ar sta bine. Chiar, tu ai celulită? Pe mine m-a terminat. Orice aş face, nu pot să scap de ea. Ceiuri, crème, mişcare-prostii. Dacă aşa te-a lăsat Dumnezeu, n-ai ce-I face. Ce faci acolo? Plângi? De ce plângi? Tu n-auzi ce te –ntreb?

Alice: Cum de ce plâng?

Olga: Nu te împuşc decât dacă țiipi. Dacă nu țiipi nu ai de ce să-ți faci griji. Ai încredere în mine.

Alice: Sunt obosită.

Olga: Mai vrei o dată la wc-u? Zi?

Alice: (*acces de plans*) Te rog frumos să mă lași în pace. Nu știu cine ești, nu te-am mai văzut niciodată și nu-mi amintesc să-ți fi făcut vreun rău. Fură tot ce vrei, dacă asta vrei, și pleacă o dată. Nu am să spun nimic nimănui, nu am să țiip, numai pleacă te rog și lasă-mă-n pace!

Olga: Of, of, of. Femeile astea...până nu plâng ele puțin...

Alice: În sertarul ăla de-acolo e o sută de euro. Ia-i și pleacă, te rog.

Olga: Vine ciclu?

Alice: Nu!

Olga: Eu când sânt la ciclu, să nu te apropii de mine.

Alice: (*țipă*) Ajutooor!

Olga: Gata!

Alice: Ajutoooooor!

Olga: Am zis să încetezi.

Alice: Ajutooooooooooor!!! Ajutoooooor!!! Ajutoooooooooor!!!

Olga: Da urât faci. Și nici nu prea te-ajută vocea. Fumezi? Vezi, de-asta e bun termopanul. Nu se aude de afară înăuntru, dar nici dinăuntru afară!

(*strigă și ea*) Aaaa! Aoleu, mă violează! Săriți oameni buni, a intrat una peste mine în casă!... Așa se strigă! (*ascultă*) Nimic. Păi pe ce lume trăiești tu? Cine vrei să-ți sară în ajutor? Și dacă te prăbușești lângă ei, pe stradă, nu te bagă în seamă. N-ai observat? Pentru că ei se grăbesc. Și apoi nu e treaba lor. Ei au altă treabă, întotdeauna mai importantă, înțelegi? (*o mângâie pe obraz*) Uite tu, de exemplu. De câte ori ai sărit în ajutorul cuiva?

Alice: Nu pune mâna pe mine.

Olga: Așa te porți tu cu musafirii? Vin și eu o dată în viață pe la tine și tu?... E frumos?

Alice: Lasă-mă în pace.

Olga: Știi ceva? Ia termină cu fițele astea, că avem ceva de vorbit. Sau vrei să te leg?

Alice: Da, vreau să mă legi! Leagă-mă! Hai, leagă-mă o dată și gata!

Olga: Ai grijă cum vorbești.

Alice: Ce vrei de la mine?

Olga: Ești repezită. O să afli.

Alice: Casa este prevăzută cu sistem de alarmă. În orice moment poate să apară poliția și...de altfel, secția de poliție e chiar aici în intersecție...

Olga: Hai, mă, vii cu de-aste ala mine? Mă faci proastă?

Alice *își acoperă fața cu palmele*

Olga: Hai, să-ți explic cum stă situația. Să nu zici că sunt fată rea. Eu am un pistol în mână și tu nu. Nu mai țipa pentru că mă deranjează foarte tare. Nu suport să aud pe cineva țipând în preajma mea. Mă scoate din minți. Nu din altă cauză.

Alice: Mai am două sute de euro în cartea aia. Vream să-mi iau mașină de spălat, că asta s-a stricat...

Olga: Tu nu înțelegi că n-am venit să te jefuiesc?

Alice: Atunci ce vrei de la mine? Spune o dată și pleacă, lasă-mă-n pace!

Olga: Nu bem și noi ceva? (*Deschide frigiderul*). Whiski, e bine? Cu gheață?

Vreau să fim prietene, dacă se poate. Începutul e întotdeauna greu. Dacă treci de început, jumătate din treabă e făcută. Hai să-ți spun o poveste? Nu te uita așa urât că e o poveste frumoasă. O să-ți placă. Vrei? ...A fost o dată ca niciodată...nu, nu. Am glumit, nu începe așa. Sunt puțin emoționată, știi?

Mama avea o vorbă: Hai, dragă. Atât. Hai, dragă! De câte ori mă vedea mai supărată îmi zicea așa. Pot să te rog ceva? Nu vrei să-mi spui tu asta? Te rog.

Alice: Ce să-ți spun?

Olga: Hai, dragă.

Alice: ...Hai, dragă.

Olga: Mai cu viață. Mama mă îmbărbăta, nu înțelege? Nici nu prea aveam de ales. După ce-mi zicea hai dragă- mă duceam ca din pușcă unde mă trimitea. Era o femeie voinică. Eu semăn cu tata. Cred...Hai, mai încerci o dată, te rog?

Alice: Hai, dragă.

Olga: Mai zi, mai zi. Cu curaj.

Alice: Hai, dragă!

Olga: Tu cu cine semeni, cu maică-ta sau cu taică-tu?

Alice: Cu mama.

Olga: Frate-tu ce mai face?

Alice: Poftim?

Olga: Frate-tu, zic. O luase rău de tot cu băutura. Mai ales după ce-a divorțat...

Alice: Dar...

Olga: Astea sunt lucruri foarte delicate, să știi. Dacă nu ai pe cineva puternic lângă tine, în clipele alea... să te sprijine, să te înțeleagă...e foarte, foarte greu. Da, hai să-ți spun povestea, c-am mai prins curaj...

Alice: Cine ești?

Olga: Mă lași să-ți spun povestea sau nu?

Alice: De unde știi tu toate astea?

Olga: O luăm de la capăt? De ce trebuie să pui atâtea întrebări? Nu-mi place când ești așa. Când se împrietenesc oamenii scot în față ce au ei mai frumos.

Alice: Răspunde-mi! Ne cunoaștem de undeva?

Olga: (*îi arată pistolul*) Gata! Începi să mă enervezi! Am chef să-ți spun o poveste, da? Am chef să-ți spun o poveste în clipa asta!

Alice: Bine.

Olga: (*furie*) Și dacă asta am chef să fac, asta fac! Ai auzit? Asta am chef să fac, asta fac!...Tu taci și ascultă. Altfel apăs pe trăgaci și gata! Acum ești vie și imediat nu mai ești...Fir-ai a dracu de nenorocită! Fir-ai a dracu de nenorocită. Fir-ai a dracu de nenorocită!!!

Pauză.

Olga: Vezi? Și te-am rugat! Nu-mi place când mă bâzâie cineva la cap. Deci. A fost odată o fată...cum să ți-o descriu eu...nici frumoasă nici urâtă, cam ca mine așa. Cum sunt eu?

Alice: Nici frumoasă nici urâtă...

Olga: Te-ai speriat, nu? Iartă-mă. Gata, acum e-n regulă. A fost odată o fată, nici frumoasă nici urâtă ...simpatică. Ce zici?

Alice: Simpatică.

Olga: Și fata asta nu era o prințesă frumoasă așa ca tine. Mama ei nu era împărăteasă, era croitoreasă. Și fata asta a crescut. Când a crescut destul de mare, s-a îndrăgostit de un bărbat. (*scoate o poză*) El.

Alice: (*privește poza*) Î-hî.

Olga: (*foarte serioasă*) Îl cunoști?

Alice: Nu.

Olga: Nu-l cunoști?

Alice: Nu.

Olga: Mai uită-te o dată.

Alice: (*se uită*) Îmi pare rău, nu-l cunosc.

Olga: Fă un efort.

Alice: Degeaba...

Olga: Minți. Minți, minți, minți! Și-ncepuse să-mi placă de tine. Acuma nu-mi mai plăci. Deloc nu-mi mai plăci.

Alice: Pe cuvânt de onoare.

Olga: Nu l-ai văzut niciodată?

Alice: Nu.

Olga: Asta urăsc cel mai tare! Minciuna! De ce minți? De ce?

Alice: Tu n-auzi că nu-l cunosc? Nu l-am văzut în viața mea! Habar nu am cine este!

Olga: Poate că nu-ți mai aduci aminte. Nu ți s-a întâmplat niciodată să vezi un om care să ți se pară foarte cunoscut și pe care să nu știi de unde să-l iei?

Alice: Nu.

Olga: Mie mi s-a întâmplat. Și de fiecare dată m-am întrebat, de unde-l cunosc eu pe ăsta? Și, pac, îmi aduceam minte. Nu imediat. A doua sau a treia zi. Câteodată trecea și o săptămână. A, ăsta e ăla care...a-ha, sau: a ăsta e ăla pe care... sau cu care...înțelegi? Oamenii îți rămân întipăriți în minte. O singură dată dacă l-ai văzut, l-ai fotografiat, fără să-ți dai seama. Tu nu-ți mai amintești de el, dar el rămâne acolo și așteaptă să-ți amintești de el. Cu

ce trece timpul el începe să-ți atragă atenția, să vorbească cu tine, să te cheme, să țipe chiar. Nu ți s-a întâmplat niciodată?

Alice: (*nu știe ce să răspundă*) Nu.

Scurtă pauză.

Olga *se plimbă prin cameră fără să zică nimic, apoi...*

Olga: Nu știi cine e bărbatul ăsta?

Alice: Nu.

Olga: Te uiți la poza lui și nu-ți spune nimic? E un om pe care îl vezi pentru prima oară? Un necunoscut?

Alice: Da.

Olga: Uită-te în ochii mei și jură.

Alice: Jur.

Olga: (*o privește fix, apoi...*) Da.

Alice: Îmi pare rău.

Olga: Taci din gură!

Alice: Nu-mi termini povestea?

Olga: Î-î. Vino cu mine.

Alice: Nu...

Olga: Vino, am zis.

Alice: Unde?

Olga: În dormitor.

(*Cele două ies din scenă*)

(*din culise*)

Alice: Aaaa!

Olga: Te-am rugat să nu mai țiți, că nu-mi place!

Alice: Ce-I asta?

Olga: Tu nu vezi?

Alice: Ce caută aici?

Olga: Nu mai contează, acum. Hai, ajută-mă!

Alice: Eu nu pun mâna pe așa ceva?

Olga: Ține atunci ușa, că n-am loc...tu n-auzi?

Alice: Bine, bine.

Olga târăște un bărbat în scenă...

Alice: E mort?

Olga: Doarme. Nu vezi?

Alice: (*își face o cruce mare*) Doamne- Dumnezeule.

Olga: Ăsta e bărbatul din poză.

Alice: Văd și eu. Da ce caută aici?

Olga:...E întotdeauna alături de tine. Unde ești tu e și el...

Alice: Da?

Olga: Mereu în preajma ta, gata să-ți sară în ajutor.

Alice: Da cu ce se ocupă?

Olga: E un înger...

Alice: Un înger???

Olga: Nu-I așa că-I frumos?

Alice: Nu știu ce să zic...

Olga: Și tu nici măcar nu-l cunoști...

Alice: Eu n-am mai văzut îngeri. Vreau să spun... nu cunosc nici un alt înger...

Olga: Ți place să stai la fereastră când mergi cu tramvaiul?

Alice: Da.

Olga: El îți face loc. Când e aglomerat, se împinge cu toți mitocanii pentru ca tu să ajungi lângă fereastră.

Alice: Serios?!...

Olga: Ba chiar întârzie tramvaiul când tu alergi după el. El îți eliberează banca, în parc, pe care ție îți place să mănânci sandwich-ul în pauza de prânz. Nu stai în fiecare zi pe banca de lângă fântâna arteziană, unde se strâng porumbeii?

Alice: Ba da.

Olga: Și seara, când te întorci obosită de servicii, nu găsești de fiecare dată liftul jos, parcă așteptându-te pe tine?

Alice: Când merge...îl găsesc de cele mai multe ori jos. Îmi face foarte mare plăcere...

Olga: Știu. El are grijă de toate astea. Și de multe, multe altele. Sunt zeci, sute, mii de lucruri pe care le face pentru ca ție să-ți fie mai ușor. Pentru ca tu să zâmbești, pentru ca să fii fericită! Să nu vezi toate mizeriile, toate răutățile și toate urâciunile vieții!

Alice: E îngerul meu păzitor?

Olga: Mai mult decât atât. E un sfânt!

Alice: Un sfânt? Și cum îl cheamă?

Olga: Iancu.

Alice: Iancu?

Olga: Da.

Alice: Uite știi ceva, eu nu sunt chiar atât de proastă. Nu-mi turna mie gogoși de-astea, că nu ține. Eu n-am auzit în viața mea de sfântu' Iancu.

Olga: Nu m-ai înțeles. El e un sfânt... printre oameni. E un om care se poartă ca un înger, poftim. Un om cu suflet sfânt...

Alice: E om, e înger sau ce e?

Olga: Ce mai contează?

Alice: Nu e același lucru. Dacă e înger, înțeleg să se poarte așa. Să facă toate astea pentru mine. Da dacă nu e, atunci...ceva nu e în regulă...

Olga: E om.

Alice: Și atunci ce-I cu el? De ce se poartă așa?

Olga: Pentru că te iubește!

Alice: Ce face? Lămurește-mă, te rog, că nu înțeleg.

Olga: Bărbatul acesta te iubește cum numai un înger poate să iubească.

Alice: Nu începe iar.

Olga: Ăsta e adevărul?

Alice: Și tu? Tu cine ești? Ce cauți aici și ce vrei de la mine?

Olga: Eu îl iubesc pe el.

Alice: A...

Olga: Aș muri acum și aici dacă mi-ar cere. Acum ai înțeles? Bărbatul fără de care eu nu pot să trăiesc e nebun după tine, înțelegi! Dacă tu îi spui să se arunce pe geam, el se aruncă.

Alice: Nu, nu e nevoie.

Olga: Știu, numai că el așa ar face. Și dacă el sare, în clipa următoare sar și eu după el fără să stau să mă gândesc...De-asta sunt aici! De aproape zece ani de zile, de când l-am văzut prima oară...viața mea s-a schimbat. Îl visez aproape în fiecare noapte, știi ce înseamnă asta? E minunat. Numai că, atunci când mă trezesc îmi dau seama c-am visat și o iau de la capăt. Și el habar nu are de toate astea.

Alice: Și de ce l-ai adus aici? Nu era mai simplu să vorbești cu el?

Olga: Am încercat dar el nu mă vede. Pentru că te iubește pe tine. Și dacă mă refuză, mă omor! Știu totul despre el. Când se trezește, când se culcă, ce mănâncă, pe unde umblă. Ce-I place ce nu-I place. Tot. Îi știu familia, prietenii, chiar și pe prietenii lui taică-su îi știu. Așa am ajuns să te cunosc și pe tine.

Alice: Și de ce toate astea. De ce așa?

Olga: Pentru că nu mai pot, nu mai am răbdare. Cât să mai aștept? O să îmbătrânesc, și când o să ajung să vorbesc cu el, nu o să-I mai plac. O să fiu o babă când o să-I treacă lui de tine, dacă o să-I treacă vreodată...

Alice: Îmi pare rău...

Olga: Ție nu-ți place deloc de el?

Alice: Nu. Și oricum, nu mă interesează.

Olga: Dar e un băiat foarte bun. E foarte sensibil...uită-te și tu ce frumos e.

Alice: Să fie sănătos.

Olga: Uită-te mai bine la el. Din partea asta se vede mai bine.

Alice: Tu n-auzi că nu mă interesează omu ăsta?

Olga: De ce? Ce are? Ce nu-ți place la el?

Alice: Da nu înțeleg de ce trebuie să-mi placă mie?

Olga: Pentru că eu oricum nu am nici o șansă acum. Am încercat să fac tot ce se putea face, nu înțelegi? Pur și simplu NU mă vede! El te iubește pe tine. Și suferă. Trebuie să se consume într-un fel povestea asta dintre voi doi. Acum ori niciodată. Numai că e atât de departe de tine...De-asta am intervenit. N-ai văzut, nici măcar nu știai cine e când ți-am arătat fotografia. Iar eu nu mai pot să-l văd atât de nefericit. Mă termină. Uite așa face inima în mine.

Alice: Bine dar eu nu am nici o vină. Și nu văd cum aș putea să te ajut...

Olga: Mărită-te cu el.

Alice: Ce să fac?

Olga: Mărită-te cu el!

Alice: Chem poliția!

Olga: Nu, te rog, nu!

Alice: Dă-te la o parte!

Olga: Te împușc!

Alice: Împuşcă-mă fir-ai a dracului de nebună să fii! Împuşcă-mă o dată şi gata! Că dacă nu mă împuşti te strâng eu pe tine de gât!

Olga: Stai pe loc!

Alice: Nu!

Olga: Dar de ce te-ai supărat aşa de tare? E o propunere. Eşti o femeie singură. N-ai pe nimeni. Vă potriviţi. Iubeşte-l, faceţi copii şi... să fii măcar tu fericită! Sau dacă nu, fă-l să înţeleagă că nu o să-l iubeşti niciodată. O să sufere puţin şi apoi o să-I treacă. Şi după aia, intervin eu.

Alice: Ție nu ți-e rușine? Eu sunt o femeie înțelegătoare, alta n-ar fi stat să-ți asculte ție prostiile. Da până unde?

Olga: Cum adică?

Alice: (*criză*) Eu sunt proasta ta, sau ce? Ce-mi vorbești mie de fericire? Ești mama? De unde știi tu că nu sunt fericită? Și de ce trebuie să fie o femeie care stă singură nefericită?

Olga: Stai puțin...că eu...

Alice: Stau singură pentru că așa vreau eu. Așa îmi place. Să mănânc singură, să mă culc singură și să mă trezesc singură! E vreo problemă? Zi! E vreo problemă? Îmi place să găsesc seara, când mă întorc acasă fiecare lucru la locul lui. Ceașca din care am băut dimineața cafeaua să rămână toată ziua pe masă exact unde am lăsat-o eu. Și să n-o atingă nimeni, niciodată. Îmi place să-mi schimb singură becurile când se ard!

Olga: N-am știut.

Alice: Vii în casa mea, mă ameninți cu pistolul, mă batjocorești cum îți convine ție, faci pe nebuna sau chiar ești nebună- treaba ta, mă pui să fac pipi cu tine de mână și acum îmi aduci un bărbat ca să mă mărit? (*începe să plângă*) De bărbați duc eu lipsă? Crezi că eu nu pot să mă mărit și singură dacă vreau? Sunt șchioapă?

Olga: Exagerezi. Nu mai plânge. De ce plângi?

Alice: Pentru că mă sperii, de-aia. De ce mi-ai aruncat pantofii pe geam?

Olga: Nu știu. Așa mi-a venit.

Alice: Și eu acum cu ce o să mă încălț?

Olga: Vrei să-ți dau adidașii mei? Îți dau adidașii mei. Ce număr porți?

Alice: Eu nu port adidași.

Olga: Dar sunt foarte comozi. Știi ce bine stă piciorul în ei?

Alice: Nu mă interesează.

Olga: Încearcă. Bagă puțin piciorul.

Alice: Poftim. Sunt mari!

Olga: Nu se vede. Bagi puțină vată în vârf și gata. Ia pune-l și p-ăsta.

Alice: Tu n-auzi că nu-mi plac! Sunt urâți.

Olga: Mie îmi place cum îți vin.

Alice: Ce te uiți la mine ca vaca? Nu le aveam eu pe ale mele? Știi tu cine sunt eu? Cum e viața mea? Ce-mi place și ce nu-mi place? Fir-ați ai dracu de nebuni să fiți.

Olga: Iartă-mă.

Alice: Acum îți pare rău? Uite nu vreau să te iert. Na! Și bagă pistolu' ăla nenorocit undeva să nu-l mai văd.

Olga: Lasă-l încolo de pistol. Ce-ai cu pistolu'?

Alice: Mă ameninți cu el! Dacă ai uitat, îți aduc eu aminte!

Olga: Îți faci griji degeaba. E din plastic.

Alice: ...

Olga: Da, e de jucărie! L-am luat de la supermarket.

Alice: E de jucărie?

Olga: Da.

Alice: E un pistol de jucărie?

Olga: Da. De câte ori o să mă-ntrebi? Ți-am zis că exagerezi. N-ai nici un motiv să faci așa o criză.

Alice: Te omor!

Olga: Da de ce?

Alice: Pentru că eu am crezut că e adevărat. Și tu m-ai lăsat să cred asta! Mai exact, asta ai vrut să cred. Unde fugi? Vino încoace!

Olga: Îmi pare rău. N-am crezut că o să te superi așa de tare. Fără pistol n-aveam curaj să fac toate astea. Nu puteam să vin cu mâna goală, să te ameninț cu degetul. Și mie mi-a fost frică.

Alice: Atunci de ce faci asta dacă ți-e frică?

Olga: Nu ți-am spus? Pentru că îl iubesc pe omul ăsta, de-aia. Îl iubesc mai mult decât orice. Și el te iubește pe tine. Trebuia să se termine o dată toate astea.

Alice: Dar eu nu-l iubesc pe el. Nici măcar nu-l cunosc.

Olga: PĂi vezi? Cu atât mai mult. Ar fi durat la nesfârșit. Trebuia să se rezolve într-un fel sau altul.

Alice: Ce proastă ești. Ce proastă ești! Ai avut un plan de tot rahatul.

Olga: Ai dreptate.

Alice: Trebuia să te gândești la cât ești de perspicace că poate și eu iubesc pe cineva...Nu stau singură în toată casa asta de nebună la cap!

Olga: (*nu știe ce să creadă*) Imposibil. Mi-aș fi dat seama. Aș fi știut.

Alice: Ai fi știut pe dracu că e în America. De ani de zile. Și eu nu mai știu nimic de el. Poate a murit. A plecat și dus a fost. Crezi că eu nu m-am săturat să trăiesc, așa? Au început să-mi iasă vorbe că sunt lesbiană. Dar dacă eu pe el îl iubesc, ce pot să fac. Nu pot să ating alt bărbat. Nu pot. Sunt frigidă, poftim. Sunt ce vrei tu și e treaba mea cum sunt. Doamne, sunt blestemată. De ce trebuia să pățesc eu una ca asta? Ce cauți tu aici la mine? Răspunde că

nu știu ce-ți fac! Ce vrei să fac eu cu tâmpitu ăsta al tău? Că dacă avea pistolu ăsta gloanțe vă împușcam pe-amândoi de nu vă vedeți! Și-am vrut să-mi cumpăr pistol, da am zis că la ce-mi trebuie mie. Uite că era bun. Măcar un câine să fi avut.

Olga: Liniștește-te.

Alice: Lasă-mă să mă descarc acum.

Olga: Bine, bine.

Alice: Ce proastă ești!

Olga: Îmi pare rău.

Alice: Tâmpito!

Olga: N-auzi că-mi pare rău!

Alice: Nu te cred!

Olga: Vrei să încep să plâng și eu? Să bocim ca două proaste? Tu n-ai fost niciodată disperată? N-auzi că-l iubesc?

Alice: Și cum ai intrat în casă?

Olga: Pe ușă, cum era să intru! Că doar nu era să intru prin perete!

Alice: Vai de capu' tău.

Olga: Așa, mai zi-mi și tu! Că n-am eu destule. Crezi că mie îmi face plăcere? Nici mie nu-mi e ușor, să știi.

Alice: Taci din gură!

Olga: Bine, da taci și tu!

Alice: Nu-mi spui tu mie ce să fac în casa mea. Zi mersi că nu te dau pe ușă afară, c-așa ai merita! Auzi, mi-a găsit ea un băiat să mă mărite!

Bărbatul dă semne că se trezește.

Alice: Ho-pa. Vezi că se trezește ăsta.

Olga: Aoleu!

Alice: Să te văd acum?

Olga: Ce facem?

Alice: De ce mă întrebi pe mine? Tu l-ai adus aici. Du-ți planul la capăt.

Olga: Nu l-am adus eu.

Alice: Iar începi?

Olga: A venit singur. E instalator. Are anunț în ziar. M-am dat tu și l-am sunat să vină la adresa asta să repare o chiuvetă! A venit, i-am făcut o injecție și gata.

Alice: Mai fă-i una și du-l acasă.

Olga:Aoleu, se trezește!

Alice: Foarte bine. Lasă că am să-I explic eu cum stau lucrurile.

Olga: Nu! te implor, nu. Ce rost ar avea. Mă nenorocești pentru totdeauna. Nu-ți dai seama? Ar crede că sunt nebună... Am făcut ceva nebunesc, recunosc, dar nu sunt nebună... M-ar urî toată viața. Aș pierde definitiv orice speranță. Nu-mi face asta. Te rog și-n genunchi, dacă vrei.

Alice: (*se gândește*) Îmi cumperi pantofi.

Olga: Da.

Alice: Cinci perechi.

Olga: Bine.

Alice: Culori diferite.

Olga: Așa o să fac.

Bărbatul dă din ce în ce mai evident semne că se trezește.

Alice: Of. Acuma , dacă tot am ajuns până aici... Ce facem?

Olga: Nu știu. Ascunde pistolu'!

Alice: Eu nu pun mâna pe el. Ascunde-l tu că-I al tău.

Alice se așează. Se așează și Olga. Ușor, ușor, bărbatul se ridică în picioare. E buimac. Cei trei se privesc.

Alice: Ia un loc, nu sta-n picioare.

Bărbatul: (*se așează*)... Mulțumesc.

Pauză.

Alice: Să te servesc cu ceva? Un ceai sau, știu și eu...

Bărbatul: (*“căzut din cer”*) Nu, mulțumesc. Nu vreau să deranjez...

Alice: Târziu...

Bărbatul: Poftim...

Alice: Nimic, nimic. Faceți cunoștință. Ea e vecina mea. El e instalatorul.

Olga: Vecina.

Bărbatul: Îmi pare bine.

Pauză.

Bărbatul: Ăăă....

Alice: Da?

Bărbatul: (*parcă...*) Unde e ...chiuveta?

Alice: Dincolo, la baie. Vrei să te uiți puțin la ea?

Bărbatul: Păi nu?!...

Alice: Du-te.

Bărbatul: (*se lovește de ceva în drum*) Pardon.

Alice: Nu-I nimic.

Bărbatul iese. După o scurtă pauză.

Alice: Ce injecție i-ai făcut?

Olga: Un somnifer pentru cai. Asta am găsit. Da e foarte bun și ăsta...

Alice: Acum ce facem?

Olga: Așteptăm...

Bărbatul: (*din off*) Ușa asta nu prea se închide.

Alice: Așa e.

Bărbatul: Și wc-ul are probleme. Nu e fixat bine...

Alice: (*Olgăi*) Să nu se apuce să-mi schimbe și gresia, c-abia am schimbat-o.

Olga: Ai văzut ce frumos e?

Bărbatul: (*din ușă*) Unde e lada mea de scule?

Alice: Nu știu. Ai venit cu ea de-acasă?

Bărbatu: (*țipă*) Da...

Alice: Trebuie să fie pe-aici.

Bărbatul: Nu o văd.

Alice: Unde ai pus-o?

Bărbatul: Nu mai știu...Aaa! Cheia franceză!

Alice și Olga: Poftim?

Bărbatul: Cheia franceză!

Alice: Ce-I cu ea?

Bărbatul: Gata, mi-am amintit! Stați pe loc! E cineva în casă! M-am luptat eu cu el, când am intrat. Era întuneric și poc! Aici, la moalele capului! Cu cheia franceză m-a lovit! Mi-a smuls-o din mână! Lada de scule s-a deschis, când am căzut, că mi-a pus piedică... toate sculele s-au rostogolit pe jos... Nu i-am văzut fața, pentru că s-a întâmplat totul foarte repede!...Ah, și-l prinsesem bine la un moment dat...(*o fixează cu privirea pe Olga...apoi îndreaptă ușor degetul spre ea...*) Ochii ăștia...Nu clipi! Tu ești!

Alice: Așa e, ai dreptate.

Bărbatul: Tu ești!

Alice: Acuma liniștește-te! A trecut.

Bărbatul: Ea a fost!.. Ascultă-mă pe mine. Îi recunosc ochii. Pe mine nu mă păcălește...Fotografiez imediat, știi cum? Mai ales în situații de-astea. Pot să bag mâna-n foc.

Alice: Nu e nevoie.

Bărbatul: Mie mi se întâmplă destul de des să trec prin așa ceva și cu timpul mi-am perfecționat memoria. Când mă sperii am un fel de palpitații, încep să tremur și -blitz! Blitz, blitz, blitz! De câte ori e nevoie. Dacă e să ne mai întâlnim să știu. E foarte important...Ce bine îmi amintesc...Iar mă ia cu tremurici...

Alice: Da acum e cuminte, uită-te la ea.

Bărbatul: Ai grijă că e foarte puternică! E ca o stâncă! David și Goliat, vorba lu' tata!

Alice: Nu vrei să te liniștești, puțin? Așează-te, te rog! Te agiți foarte tare și ești greu de urmărit.

Bărbatul: Uite așa făcea cu picioarele și cu mâinile. E o fiară, nu înțelegi?

Alice: Ba înțeleg mai bine decât crezi.

Bărbatul: Mie nu mi-e frică de ea! (Eu am fost vicecampion la scandenberg, pe școală...) A fost o întâmplare, a doua oară nu se mai repetă. (*Mariei*) Nu te mai întâlnești cu norocu' ăsta. (*către Alice*) Dar tu ar trebui să ai grijă.

Alice: (*Olgăi*) Mă, da l-ai lovit tare!

Olga: M-am speriat și eu...Nu mi-am dat seama. Tu știi cum urla?

Bărbatul: E strigătul de luptă al indienilor comanși! De câte ori sunt atacat folosesc strigătul ăsta de luptă. E energizant! Și-mi dă încredere. Auauaua!

Alice: Bine, bine. Am înțeles.

Bărbatul: Să sari așa, călare pe om, și-I dai cu ceva în cap? Nu mi-ar fi trecut prin cap că o să pățesc așa ceva.

Olga: Te rog să mă ierți.

Bărbatul: De ce să te iert?

Alice: Nu vrei, mai bine să vă-mpăcați? Altfel, e o fată plină de calități.

Bărbatul: Să ne împăcăm? Cum adică? Ar trebui să ne certăm întâi...Nu mă supăr eu pentru atâta lucru. Dimpotrivă, e de admirat. Știi ce forță are?...

Parcă eram un pui de găină în ghearele uliului venit din înaltul cerului...Îmi vine să intru în pământ de rușine.

Alice: Nu vrei un whisky mic?

Bărbatul: Uite de unde sare iepurele! N-aș fi zis. Ca-n Numai Iubirea când îi bate Dan Bordeianu p-ăia trei de-I usucă.

Alice: Un whisky?

Bărbatul: Eu mă cunosc cu Dan Bordeianu... i-am schimbat cada. (*Arată cu mâna la un metru*) Atâta e! Și-are niște piciorușe subțiri...dacă n-a putut să țină cada să bag eu o cărămidă dedesupt. Da ai văzut cum bate?

Alice: Vrei un whisky?

Bărbatul: Eu?

Alice: Cu gheață?

Bărbatul: Ba de ce nu (*se freacă cu mâna unde a fost lovit*). Doare, puțin.

Olga: Îmi pare rău...

Bărbatul: (*Olgăi*) Ești tare. Ești tare tare. ...Și când te uiți așa la ea, nu dai doi bani. Da să știi că mie nu mi-e frică de tine...Așa, pe lumină dacă e, nu se știe...

Alice: Câte cuburi vrei?

Bărbatul: Câte mai sunt? Pune-le pe toate. (*Olgăi*) Îmi place de tine. Pe cuvânt de onoare. Ce motiv aș avea să te mint? ...Vă place de Dan Bordeianu?

Alice: Da cine-i, dragă, ăsta?

Bărbatul: Nu-l cunoști pe Dan Bordeianu? Uau! (*scoate din buzunar o poză*) O port tot timpul la mine. Nu seamăn puțin cu el? Pentru mine Dan Bordeianu e ca Elvis pentru tata. Toți din familia mea avem pe câte cineva. Mama e cu Papadopol. Frate-miu cu Steaua. Voi?

Alice: Și noi cu-ai noștri...

Bărbatul: Pe mine m-ajută de fiecare dată. Când nu mai știu ce să fac, scot poza și-l întreb: Ce facem, Dane? Uite ca acum. Ce facem, Dane?

Scurtă pauză.

Bărbatul: Unde-i cheia franceză?

Alice: (*Olgăi*) Chiar, unde e?

Olga: Nu știu...

Bărbatul: Aoleu!

Alice: O găsim. Trebuie să fie pe undeva prin casă.

Cei trei încep s-o caute.

Bărbatul: Eram cu cheia asta în mână când l-am întâlnit prima oară pe Dan Bordeianu. Că m-a și întrebat, după ce ne-am mai împrietenit- asta ce e? Și i-am explicat că e bună la orice. A pus și el mâna pe ea. Uite așa o ținea. Și cada, tot cu cheia asta i-am schimbat-o. Avea niște șuruburi ruginite jos...

Alice: (*o găsește*) A, uite-o. Poftim.

Bărbatul: (*ca cu o icoană...*) E din Suedia. Mi-a adus-o tata când eram mic. (*O așează cu delicatețe, pe "ceva", o masă poate, la îndemână și rămâne cu ochii pe ea*))

Alice: (*Olgăi*) Tu nu mai zici nimic?

Olga: Eu...mă duc până la toaletă.

Bărbatul: Vezi că se mișcă wc-ul.

Olga: Mulțumesc.

Bărbatul: Cu plăcere. Și altă dată...Când vrei tu. Eu cu tine, față-n față. Pe lumină...Ha-ha-ha.

Olga iese.

Bărbatul: E cam timidă.

Alice: Da.

Bărbatul: Deși, n-ai zice. Mai ales eu... *Scurtă pauză.* Vă știți de mult?

Alice: Astă seară am cunoscut-o!

Bărbatul: Serios? Cum așa?

Alice: E o poveste lungă...

Scurtă pauză.

Bărbatul: Are pe cineva?

Alice: Nu. E singură.

Bărbatul: Ce facem, Dane?

Se întoarce Olga. Se așează. Cei trei se privesc.

Bărbatul: Bun whisky-ul.

Alice: Mai vrei un pahar?

Bărbatul: Dacă mai e... (*Alice îi pune whisky*) Mi s-a făcut cucui aici.

Olga: Te-am lovit cam tare.

Bărbatul: Știu. Cred că mi-a dat puțin sângele...Nu-mi dau seama.

Olga: Nu cred.

Bărbatul: Ba cum să nu. Simt la mână.

Olga: Îmi pare rău.

Bărbatul: E, na. Nu-I nimic. O zgârietură. Până mă-nsor, trece.

Olga: Pot să mă uit?

Bărbatul: Cum să nu. Te rog.

(Olga îi examinează lovitura)

Bărbatul: Ce mâini calde ai.

Olga: Din când în când...

Bărbatul: Nu mă mai doare. Mi-ai luat durerea cu mâna. O mână spală pe alta, cum s-ar zice.

Olga râde.

Pauză.

Bărbatul: Să-mi faci tu mie una ca asta...Ce-a fost în capul tău? Chiar, de ce te-ai purtat așa?

Liniște.

Alice: Răspunde-i!

Olga: Pentru că...

Bărbatul: Pentru că?

Olga: Pentru că... Pentru că ...eu (*se ridică în picioare și îl mai lovește o dată în cap. Bărbatul leșină...*)

Alice: Ce-ai făcut? Doamne Dumnezeule! Ai înnebunit? Tu chiar vrei să-l omori?

Olga: Nu, că n-am dat tare. Și, oricum, l-am lovit în cealaltă parte.

Alice: Bine, dar de ce?

Olga: Pentru că...N-ai văzut cum se uita la mine? E un om atât de minunat...

Alice: Și nu era mai bine să-I spui ?

Olga: Nu pot! (*Începe să plângă*) Ani de zile am încercat...Ani de zile am fost umbra lui. Dac-ai știi câte nopți am umblat disperată pe străzi când a fost bolnav. A fost foarte bolnav. L-au bătut unii. Eram acolo, da n-am avut ce să fac. Ția erau mulți și el era de vină. I-am dus portocale la spital când dormea. Flori. Mi-am tatuat, uite, și chipu' lui aici. Și el, când s-a făcut bine, a plecat din oraș. Șase luni de zile. Am crezut atunci că l-am pierdut pentru totdeauna. Nu mai știam nimic de el. Unde e, ce face. Știi ce frică mi-a fost? Când s-a întors am fost la biserică și am aprins lumânări. Am umblat după el apoi prin toate barurile de noapte. Ai fost vreodată într-un bar de noapte? Sunt tot felul de ciudați. Și el habar n-avea că trăiesc. Acum mă vede prima oară. Înțelegi? Și mă place! De ce așa?

Bărbatul începe să-și revină. Alice și Olga îl privesc...

Bărbatul: ...Uuu, ce lovitură!

Olga îl mai lovește o dată!

Bărbatul: Aaa!

Alice: Iar?

Olga: Încă nu sunt pregătită. Cum îmi stă părul? Crezi că e bine ce fac?

Alice: Acum, e târziu să-ți pui problema asta.

Olga: Ani de zile mi-am dorit s-ajung aici și acum nu pot să-I spun că-l iubesc. Am visat clipa asta. Am repetat-o de milioane de ori, și acum...

Alice: Până la urmă, va trebui să-I explici într-un fel sau altul. Nu de alta, dar dacă-I mai lovești o dată așa...

Olga: Important este că îi plac. Nu mă înșel, nu-I așa?

Alice: Când ai fost la baie...m-a întrebat dacă ești cu cineva.

Olga: Și de ce nu mi-ai spus?

Alice: Îți spun acum. Te place, e evident.

Olga: Mi se înmoaie genunchii. O singură dată am am mai simțit ce simt acum. Când eram mică, de Crăciun. Îmi doream foarte tare o păpușă de-aia mare cu părul lung și am primit douăzeci de soldăței de plumb. Cu locotenent cu tot. Sau sergent, ce era el. Tata și-a dorit foarte tare un băiat. Tu știi câte mingi de fotbal am primit cadou de la tata? Bă, îmi zicea. Ce faci, bă? ...(*se uită la bărbat*) Cum să-I zic?

Alice: Te iubesc, cum să-I zici?

Olga: Așa, dintr-odată? Ce-o să-și imagineze?

Alice: Vrei să vă las puțin singuri? Știu cum e...nu e ușor

Olga: Nu!

Alice: Poate ți-e puțin mai greu din cauză că sunt eu aici...Dar, ți-am spus...mie nu-mi place.

Olga: N-are nici o legătură.

Alice: Ba are...El mă iubește pe mine și...tu ai suferit atâta din cauza asta.

Sigur, nu e vina mea. Nici a ta...nu e vina nimănui.

Olga: Ai simțit ceva din partea lui? S-a uitat într-un fel mai așa, la tine?

Alice: Nu și chiar m-am mirat. Nici nu m-a băgat în seamă.

Olga: Și ce-i cu asta?

Alice: Chiar așa? Ca și cum n-aș fi fost de față? Ani de zile, s-a târât la picioarele mele...și acum.

Olga: Ce vrei să spui?

Alice: Nu ziceai tu că... E o poveste mai veche între noi...el, cu mine...

Olga: E, căcat. Nu e nici o poveste.

Alice: Poftim?

Olga: Nu mai contează. Acum avem altă treabă.

Alice: Bineînțeles, eu ziceam așa... Da' ia stai puțin...Cum adică nu e nici o poveste?

Olga: Nu e nici o poveste.

Alice: Nu e nici o poveste?

Olga: Nu. Am confundat eu puțin lucrurile.

Alice: Nu vrei, te rog, să-mi explici?

Olga: Doar nu o să te superi iar acum.

Alice: De ce să mă supăr?

Olga:...Nu e chiar așa cum ți-am spus...

Alice: Ce anume?

Olga: Tot ce ți-am spus...nu e chiar așa.

Alice: Nu e cum mi-ai spus tot ce mi-ai spus? Da cum e?

Olga: Puțin diferit.

Alice: Adică...a umblat sau n-a umblat ani de zile după mine?

Olga: El nici nu te cunoaște...

Alice: Cum ai spus?

Olga: Tu n-ai observat? E prima oară când te vede.

Alice: Am crezut că de la lovitură...nu?

Olga: Ce-are una cu alta?

Alice: Ai dreptate...

Olga: Și, nu ți-ai pus problema? Așa se poartă cu tine un om care te iubește.

Nici nu te-a băgat în seamă...

Alice: Așa e.

Olga: Înseamnă că mi s-a părut mie...

Alice: Ce?

Olga: Cred că am exagerat puțin...Așa sunt eu. Mă ia flama repede. Se mai întâmplă...Crezi că e vorba despre ceva, faci un caz din asta și te înșeli. E omeneste.

Alice: Adică...nu mă iubește? Nu m-a iubit?

Olga: Tu n-ai văzut? C-ai fost aici. De mine îi place.

Alice: Și atunci?

Olga: Și atunci ce?

Alice: Tot ce s-a întâmplat. Tot ce mi-ai zis. De ce? M-ai mințit? Iar?... Tu n-auzi ce te întreb? Răspunde.

Olga: Depinde cum privești lucrurile.

Alice: Nu e nimic adevărat din tot ce mi-ai spus? Tu chiar ți-ai bătut joc de mine? O noapte întreagă?

Olga: N-o lua chiar așa.

Alice: Da cum s-o iau?

Bărbatul începe să se miște...Alice îl lovește în cap!

Olga: Ce faci? L-ai lovit unde l-am lovit eu prima oară!

Alice: Puțin îmi pasă! Ai auzit? Puțin îmi pasă! Nu că de data asta chiar că m-am enervat! Ești nebună rău, fetițo. Nebună de legat! Mai că mi se făcuse milă de tine. Am vrut chiar să te ajut...Ca femeie, vreau să spun. Că știu ce înseamnă să, în sfârșit... Și tu?

Olga: Mamă, ce caz faci? Ho. Ho! Nu ți-am spus? Mi s-a părut că te iubește. V-am văzut o dată în tramvai. Stăteați unul lângă altul și el...parcă se uita nu știu cum la tine. Taci din gură că și tu te uita la el cu niște ochi...

Alice: Tu n-auzi că nu-l cunosc?

Olga: În tramvai părea altfel. Și am simțit un fel de gelozie. V-am văzut peste ani, cu copii în jurul vostru...cu nepoți. Și eu... Apoi ați coborât în aceeași stație. Ați intrat în același magazin. El ți-a ținut ușa când ai ieșit. Și iar v-ați uitat unul la altul ca-n tramvai...Și ușor, ușor în capul meu au început să se lege lucrurile...

Alice: Nu-mi amintesc nimic...

Olga: M-am interesat apoi de tine. Am văzut că stai singură. La anii tăi, o femeie care stă singură... Ascunde ea ceva.

Alice: Ai inventat totul? Istoria asta cu urmărirea, cu porumbeii, cu liftul care mă așteaptă când mă întorc de la servicii? Așa ai făcut?

Olga: Da și tu m-ai crezut. M-am și mirat, la un moment dat. Doar că nu stătea cu gura căscată.

Alice: Aveai un pistol în mână!

Olga: Și ce dacă? N-auzi că era din plastic?

Alice: Și eu de unde era să știu că e din plastic?

Olga: E, puteai să-ți dai seama. N-ai văzut cum sunt pistoalele adevărate? Eu le recunosc imediat! Ți-aș da seama. N-ai văzut cum sunt pistoalele adevărate? Eu le recunosc imediat! Ți-aș da seama. N-ai văzut cum sunt pistoalele adevărate? Eu le recunosc imediat! Ți-aș da seama.

Alice: Ieși afară.

Olga: Stai, n-o lua și tu chiar așa. Nu am pregătit totul de-acasă. Nici eu nu știam ce o să se întâmple mai departe. M-a luat valul. Așa a fost să fie.

Alice: Serios?

Olga: Se mai întâmplă. Ție nu ți s-a întâmplat niciodată?

Alice: Nu! Și de ce m-ai ales tocmai pe mine? Alte femei nu mai erau în tramvaiul ăla? De altcineva nu l-ai mai văzut stând alături?

Olga: Ba da. Da cu tine se potrivea cel mai bine. Și m-am speriat. Știi ce bine vă potriviți? Și ți-am zis, am mai făcut eu niște legături...asta a fost.

Alice: Și eu? Ce vină am eu?

Olga: Da eu? La mine de ce nu te gândești?

Alice: Te-am întrebat ceva!

Olga: Tu nu vezi în ce situație sunt, că nu știu ce să fac? Crezi că de întrebările tale îmi arde mie acum?

Alice: Fir-ai a dracului de nebună! Ieși! Ieși și să nu te mai văd niciodată!

Olga: De ce te porți așa cu mine? Adică eu îți spun toate lucrurile astea și tu...

Alice: Ieși până nu te calc în picioare.

Olga: Credeam că suntem prietene. Au fost și lucruri adevărate în ce ți-am spus. Să știi că ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus niciodată nimănui. Despre soldăței nu mai știe nimeni. Eu am suferit foarte tare atunci!

Alice: Ieși!

Olga: Și unde să mă duc?

Alice: Nu mă interesează.

Olga: Nu pot. Fără el nu mai plec nicăieri. Nu-l las eu aici cu tine. Tocmai acum.

Alice: Ieși cu el cu tot!

Olga: Păi, stai să-și revină. Cum să-l iau așa?

Alice: Nu mă interesează!

Olga: Ba ar trebui să te intereseze. Că tu l-ai lovit ultima oară. Și ai dat destul de tare.

Alice: Mă ameninți?

Olga: Nu.

Alice: Ba da.

Olga: Ai dreptate. Te ameninț. Dar mai lasă-mă puțin. Stai să-și revină, îi spun că-l iubesc...îți promit... și plec. Trebuie să fac asta. Nu durează mult. M-ai ajutat până acum. Ce mai e de făcut, o nimica toată. Eu sunt foarte fericită. Știu că te-am supărat... Dar nu o să ne mai vedem niciodată....Mie îmi pare bine că te-am cunoscut. Nu mă întreba de ce m-am purtat așa. Nu știu. Nu am putut altfel. Câteodată nici mie nu-mi place. Așa sunt eu...

Scurtă pauză.

Alice: Stai jos.

Scurtă pauză.

Olga: Tu...ești o femeie foarte frumoasă, și...

Scurtă pauză.

Olga: Îmi pare rău. De ce taci? Tu n-auzi, de ce nu spui nimic?

Alice: Numai mie putea să mi se întâmple așa ceva. Ce proastă sunt! Ce proastă sunt!...

Olga: Ce s-a întâmplat?

Alice: Cred că am avut o revelație. De ce sunt eu așa de proastă?

Olga: Da nu ești proastă deloc.

Alice: Ba sunt.

Olga: Ba nu. Ești bună, ai un suflet cald dar nu ești proastă.

Alice: Sunt și bună, da. Miloasă. Da mai mult sunt proastă.

Olga: Exagerezi.

Alice: Sunt o femeie frumoasă și proastă! Tu știi cum se rezolvă o ecuație de gradul 2?

Olga: Da.

Alice: (*izbucnește în plans*) Eu n-am știut niciodată!

Olga: Ce legătură are?

Alice: Are. Că nici radicalu' nu știu cum se extrage.

Olga: Pot să-ți explic eu. E foarte simplu.

Alice: Pentru tine. Pentru mine e imposibil. Nu înțeleg! Mi se pune o pâclă pe creier și gata. De-asta nu s-a mai întors la mine.

Olga: Fugi de-aici!

Alice: Îmi zicea de fiecare dată- ce frumoasă ești, ce frumoasă ești...și era atât de trist. De ce ești trist? E un lucru rău să fii frumoasă? Nu, zicea el. E un lucru bun. Și tăcea...De ce taci? E, zicea, așa... Acum înțeleg de ce. L-am găsit numărând banii. Unde stai tu stătea. Ce faci, l-am întrebat? Nu vezi, mi-a răspuns. Număr banii. De ce? Așa, ca să știu și eu câți sunt. I-a băgat în buzunar și mi-a zis: am o surpriză pentru tine. M-a pupat pe frunte, uite aici, și-a plecat.

Olga: În America?

Alice: Da. M-a sunat o dată după ce trecuseră trei luni să-mi spună că e bine.

Olga: Ce nenorocit.

Alice: Nu mai sunt supărată pe el. Pe mine sunt supărată. Am fost, mai bine zis. Că mi-a trebuit atâta timp să înțeleg că s-a terminat. Noi doi, eu și el nu ne potriveam... El nu se mai întoarce. Acum îmi dau seama. Pentru că nu mă iubește și nu m-a iubit niciodată. Și dacă se mai întoarce, să fie sănătos. Pe mine nu mă mai interesează. Nici eu nu l-am iubit pe el. Am plans atâta timp de dorul lui deși eu nu mai doream să se întoarcă... Pentru că eu n-am fost

eu, cât am fost cu el. Am fost cum îi plăcea lui să fiu. Și cu cât mă străduiam mai tare cu atât îi plăceam mai puțin. Abia de când a plecat el am început să fiu eu. Cât am fost cu el am fost nefericită pentru că am fost cu el și după ce el m-a părăsit am fost și mai nefericită pentru că m-a părăsit. Înțelegeți?

Olga: Nu prea, dar dacă ți-e ție clar...

Alice: Nici mie nu mi-e foarte clar, sinceră să fiu, da sunt sigură că așa e.

Olga: Tu știi cel mai bine.

Alice: El matematician și eu...nu mai contează acum. Ah, ce fericită sunt.

Nu poți să-ți dai seama. Îmi vine să zbor.

Olga: Da cum ți-ai dat seama de toate astea?

Alice: Așa, deodată. N-ai văzut, că eram cu tine aici? Tu ziceai ceva și eu mă gândeam în altă parte.

Olga: Bravo!

Alice: N-am mai făcut niciodată așa ceva. Eu am apreciat întotdeauna bunul simț. Am încercat întotdeauna să nu deranjez pe nimeni dar am greșit. Nu e bine.

Olga: Cum e bine?

Alice: Ai încredere în tine. Asta e soluția. Trebuie să ai întotdeauna încredere în tine. Indiferent de ce se întâmplă. Să ții cu tine.

Olga: Gata, mi-ai dat curaj.

Alice: Să faci cum simți. Să calci pe cadavre dacă trebuie.

Olga: Gata, nu mai zice nimic, că iar mi se face frică.

Alice: Da? Atunci ce mai așteptăm? Trezește-l și spune-I.

Olga: Acum?

Alice: Păi când? Ce e-n mână nu-I minciună.

Olga: Odată și-o dată tot trebuia s-o fac.

Alice: De ce ți-e frică nu scapi. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Olga se apropie de el, și începe să-l zgâlțâie ușor. Se oprește...

Olga: Mai lasă-l. Uite ce frumos doarme.

Alice: (*se apropie de cei doi*) Nu cred că doarme.

Olga: Ce vrei să spui?

Alice vine lângă el și-l zgâlțâie tare.

Alice: Dacă doarme, doarme foarte adânc.

Olga: (*îl mai zgâlțâie și ea o dată*) Nu se poate!

Alice: Nu e cam alb la față?

Olga: A murit? (*începe să-I dea palme*)

Alice: (*o trage de lângă el*) Lasă-l!

Olga: Da ce-I cu el?

Alice: A leșinat puțin mai tare.

Olga: Cam cât de tare?

Alice: Eu de unde vrei să știu că nu sunt doctor!

Olga: Ai dat cu sete.

Alice: Eu? Poate tu. Eu abia dacă l-am atins!

Olga: Da? Și-atunci de ce nu se mai ridică?

Alice: Pentru că l-ai lovit tu bine, înainte mea.

Olga: Doamne Dumnezeule! A murit și n-am apucat să-I spun cât îl iubesc.

Alice: Iartă-mă, dar l-ai luat cam prea pe ocolite.

Bărbatul tușește. Deschide ochii, se ridică într-un cot....apoi în picioare. Cu o mână ținându-se de cap se uită de jur împrejur. Foarte ușor, face doi pași spre cel mai apropiat scaun. Se așează...Cei trei se privesc.

Pauză.

Bărbatul: Ce facem, Dane?!...

Pauză.

Bărbatul: (*se ridică, ușor*) Mai aveți treabă cu mine, că eu aș vrea să plec...

Alice: Dar de ce. Mai stai.

Bărbatul: Nu, mulțumesc. Nici așa...eu sunt un om, care...vine, da mai și pleacă. Unde mi-e cheia?

Alice: Aici, vrei să ți-o dau?

Bărbatul: Nu. Lasă c-o iau eu. (*se apleacă și o ridică. Cu cheia în mână*)

Chiar așa? Da ce v-am făcut eu vouă la urma urmelor? (*începe să plângă*)

Am înțeles, o dată, hai de două ori... da voi...sunt plin de cucuie! N-am mai pățit așa ceva, niciodată. Mie îmi place să stau de vorbă, să glumim, da ce fel de glume sunt astea? Nu sunt eu unu' al dracu' că dacă nu...nu știu ce vă făceam. La amândouă. Da eu nu mai scap nici o dată de bătăile astea? Toată viața o s-o țin așa? Înțeleg să se poarte cineva cu mine în felul ăsta când greșesc. Înțeleg și când nu greșesc eu, când greșește celălalt. Bun, a greșit omul, nu i-a plăcut figura mea și mi-a dat o palmă. Un pumn. Doi. Da cheia asta e din metal, n-ați observat? Uite așa îmi face capul. Tata m-a bătut aproape în fiecare zi, până am plecat de-acasă. Și-acuma, când mă duc pe la ei, de sărbători, îmi mai trage câte una. Bine, da el e tata. El m-a făcut pe mine, nu eu pe el. De ce sunt eu așa, Dane? De ce nu pot și eu ca tine, să rezolv totul din două cuvinte? Tu ce-ai fi făcut acum?

Alice: Vrei să-ți pun niște gheață?

Bărbatul: Nu.

Alice: Putem să-ți explicăm...

Bărbatul: Nu am nevoie de nici o explicație. Vreau să plec acasă. (*se îndreaptă spre ușă*) E încuiată.

Alice: Unde te duci așa. Mai stai puțin să-ți revii.

Bărbatul: Nu, mulțumesc. O să-mi revin afară.

Olga: Uite cheia.

Alice: Ce faci?

Olga: Lasă-l să plece.

Alice: Și tu?...

Olga: Dacă el așa vrea...

Alice descuie, desface zăvoarele...

Bărbatul (*din ușă*) Mulțumesc.

Bărbatul iese.

Pauză...

Alice: Are și el dreptate. *Olga tace.*

Alice: Dragoste cu sila nu se poate.

Olga: Păi atunci...hai, că plec și eu.

Alice: Unde stai?

Olga: În cealaltă parte...după pod.

Alice: Auzi? Într-o oră, încep să circule tramvaiele. Nu vrei să fac o cafea?

Nici eu nu mai pot să dorm la ora asta. Și, oricum, nu e bine să stai singură în situații de-astea, crede-mă.

Olga: Mi s-a făcut și puțin foame...

Alice: Imediat.

Alice iese Olga o urmează. Din off.

Olga: Nu prea am noroc la bărbați...

Alice: Hai să nu mai vorbim despre asta...Auzi, da'pe tine cum te cheamă?

Olga: Olga. Pe tine?

Alice: Alice. Îmi pare bine...

Sfarsit

